

передового педагогічного досвіду в Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка при підготовці фахівців спеціальності «Середня освіта (Фізична культура)» та «Фізична культура і спорт».

Список використаних джерел:

1. Андрощук Г. О. Інноваційна політика ЄС: стратегічні напрямки / Матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Інформація, аналіз, прогноз-стратегічні важелі ефективного державного управління», Київ, 29-30 травня 2008 р. С. 7–16.
2. Андрушкевич Ф. Інновації в польській та українській освіті як наслідок підписання європейських освітніх декларацій: (порівняльний аналіз) / Директор шк., ліцею, гімназії. 2011. № 2. С. 32–40.
3. Вища освіта України і Болонський процес: навчальний посібник / за редакцією В. Г. Кременя. Авторський колектив: М. Ф. Степко, Я. Я. Болюбаш, В. Д. Шинкарук, В. В. Грубінко, І. І. Бабин. Тернопіль: Навчальна книга Богдан, 2004. 384 с.
4. Хоменко П. В. Природничонаукова підготовка фахівця фізичної культури: Монографія. Полтава, 2012. 379 с.
5. Фізичне виховання студентів: навч. посіб. / під заг. ред. В. М. Коряка. Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2018. 494 с.

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ПРИРОДНИЧО- НАУКОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТЬОГО ФАХІВЦЯ ФІЗІОТЕРАПІЇ ТА ЕРГОТЕРАПІЇ

Фастівець А. В.

Полтавський інститут бізнесу МНТУ імені академіка Юрія Бугая

Постановка проблеми. В умовах модернізації освіти на засадах Болонського процесу проблема професійної підготовки фахівців є особливо важливою. Підвищений інтерес науковців і практиків до фахової підготовки зумовлений зміною освітньої парадигми – відбувається перехід від масово-продуктивних форм і методів викладання до індивідуально-творчих, коли готується фахівець зі сформованою потребою у професійній самоосвіті, здатний до саморозвитку і повноцінної самореалізації в обраній професії.

З метою реалізації заходів Державної національної програми «Освіта» (Україна XXI століття), а також відповідно до закону України «Про вищу освіту», Національної доктрини розвитку освіти у XXI столітті та згідно з програмними положеннями Болонської декларації назріла потреба модернізації професійної освіти і в системі підготовки реабілітологів з метою забезпечення потреб суспільства у кваліфікованих фахівцях з якісною професійно-педагогічною підготовкою.

Мета дослідження – проаналізувати провідні суперечності та сучасні підходи до формування природничонаукової компетентності майбутнього фахівця фізіотерапії та ерготерапії.

Виклад основного матеріалу. Освітній процес у вищому навчальному закладі, має відбивати потреби студента, його інтереси, можливості, забезпечувати особистісний зміст діяльності, створювати простір для вияву і розвитку цих потреб, інтересів, можливостей. Так, професійна діяльність фахівців фізичної терапії та ерготерапії потребує певної системи професійних, психолого-педагогічних і методичних знань, вмінь і навичок, що відповідають сучасним вимогам до професійної підготовки спеціалістів. Це в свою чергу веде до оволодіння психолого-педагогічними закономірностями, сучасним комплексом методів, засобів і форм навчання; розвитку професійного мислення використання здоров'язберігаючих технологій.

В Україні фізіотерапію прийнято трактувати як галузь медицини, що вивчає дію на організм природних і переформованих фізичних чинників, їх застосування при лікуванні хворих; лікування фізичними чинниками [3].

Дослідження окремих аспектів проблеми підготовки фізичної терапії та ерготерапії проведені такими ученими, як В. О. Кукса, А. М. Герцик, А. С. Вовканич, В. І. Завацький, Г. Е. Верич, О. Д. Дубогай, В. М. Мухін. У контексті професійної підготовки майбутніх фахівців з фізичної реабілітації виконано дослідження Н. О. Белікова, питання професійної підготовки майбутніх фахівців з адаптивного фізичного виховання розкривається у працях Р. П. Карпюк, дослідженню професійної підготовки майбутніх тренерів-викладачів з обраного виду спорту присвячено роботи А. В. Сватьєва, професійна підготовка майбутніх фахівців зі здоров'я людини розкривається в дослідженні О. І. Міхеєнко, С. А. Новописьменного. Теоретичні засади і практичні питання фізичної реабілітації осіб різних нозологій і категорій населення відображено в наукових працях О. І. Грицюка, О. О. Гужаловського, О. К. Марченко, І. Р. Мисули, В. П. Мурзи, В. М. Мухіна, С. М. Попова, Ю. Д. Усенко, В. Н. Молоткова й ін. Однак наукові розвідки зазначених авторів не охоплюють окреслену проблему в усій її багатогранності; зокрема, не розробленими залишаються питання моделювання цілісної системи формування природничонаукової компетентності фахівця та технологій їх формування.

Українське визначенням фізичної реабілітації як професійної діяльності є майже тотожним з міжнародним визначенням фізичної терапії. В національному тлумаченні фізична реабілітація – це «застосування з лікувальною і профілактичною метою фізичних вправ проблеми фізичного виховання і спорту і природних факторів у

комплексному процесі відновлення здоров'я, фізичного стану та працездатності хворих і інвалідів» [2].

Це сприятиме розв'язанню низки гострих суперечностей особистісно-соціального, загальнопедагогічного, теоретико-змістового, організаційно-технологічного характеру:

– між рівнем розробленості підходів до культивування здорового способу життя на основі комплексу природничо-наукових знань про людину в світовій соціальній науці і практиці підготовки фахівців фізичної терапії та ерготерапії та недостатньою теоретичною й методичною обґрунтованістю основних напрямів упровадження їх у навчально-виховному процесі сучасних закладів вищої освіти;

– між об'єктивною потребою країни у висококваліфікованих фахівцях фізичної терапії та ерготерапії, конкурентоздатних у європейському і світовому просторі, та незадовільним станом природничонаукової підготовки цих фахівців, яка потребує інтеграції навчальних дисциплін і практик, підвищення готовності педагогічних кадрів до оперативного реагування на нові запити ринку освітніх послуг і замовлення на здоров'язбереження кожної людини;

– між законодавчою й науковою здатністю вітчизняної системи освіти ефективно розв'язувати проблему збереження і зміцнення здоров'я нації та недостатнім рівнем практичної готовності випускників до використання багатofакторних медико-біологічних знань, розроблення диференційованих методик і власних технологій здоров'язбереження та спортивного розвитку дітей;

– між цільовими настановами традиційної системи підготовки майбутніх фахівців фізичної терапії та ерготерапії з природничо-наукових дисциплін і суб'єктивною потребою кожного студента бути рівноправним учасником процесу навчання, у якому на основі реалізації індивідуальних можливостей та інтересів формуються його знання, досвід і цінності її професійної діяльності.

Фізична терапія (фізіотерапія) в сучасному міжнародному тлумаченні не є галуззю медицини, а професією галузі охорони здоров'я, яка пов'язана зі зміцненням здоров'я, запобіганням фізичної неповносправності, оцінкою стану й реабілітацією пацієнтів із больовим синдромом, хворобою чи травмою, та лікуванням без застосування медикаментозних, хірургічних або радіологічних засобів [1].

В основу дослідження покладено концепцію, що визначає зміст й основні напрями розроблення проблеми природничонаукової підготовки майбутніх фахівців з фізичної терапії та ерготерапії. Провідною концептуальною ідеєю дослідження є твердження про те, що в сучасному світі набула поширення філософська інтерпретація соціальної цінності фахівця як особистості, здатної до самопізнання, самовдосконалення й саморозвитку, яка, опановуючи основи наук,

постійно вивчає себе й інших людей, професійно зростає, набуває компетентності вдосконалення власної життєдіяльності й забезпечення здорового способу різних верств населення. У цьому контексті природничонаукова підготовка майбутніх фахівців фізичної терапії та ерготерапії має вагомим значення для соціальної перспективи виховання здорових поколінь нації, що актуалізує гуманітарну сутність медико-біологічного знання. Це зумовлює необхідність узагальнення провідних загальнотеоретичних і педагогічних підходів до професійної підготовки фахівців фізичної терапії та ерготерапії високої якості й компетентності, розроблення психолого-педагогічних основ і моделі природничонаукової підготовки, які забезпечують співпадіння індивідуальних програм самореалізації студентів закладів вищої освіти з об'єктивно заданими соціумом вимогами до компетентності зазначених фахівців.

Висновки. Отже, провідні тенденції оновлення змісту і форм підготовки фахівців фізичної терапії та ерготерапії в умовах розбудови національної системи освіти та ринкових економічних відносин виявили потребу в дослідженні, присвяченому модернізації природничонаукової підготовки майбутніх реабілітологів у закладах вищої освіти на засадах посилення світоглядної медико-біологічної спрямованості та розвитку природничонаукової компетентності шляхом структурування змісту медико-біологічних дисциплін і збільшення значення природничонаукового компонента навчальних і виробничих практик.

Список використаних джерел:

1. Герцик А. М. До питань тлумачення основних термінів галузі фізичної реабілітації: фізичний реабілітолог, чи фізичний терапевт? // Бюлетень Української асоціації фахівців з фізичної реабілітації. 2010. Вип. 3. С. 1–4.
2. Мухін В. М. Фізична реабілітація: підруч. для студ. вищих навч. закл. фіз. виховання і спорту. К.: Олімпійська література. 2005. 472 с.
3. Українсько-латинсько-англійський медичний тлумачний словник. Л.: Словник. 1995.

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО СКЛАДНИКА ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ТРЕНЕРА З БОКСУ

Хижняк О. О.

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Постановка проблеми. Бокс як вид спорту пред'являє виключно високі вимоги до психічних процесів спортсмена. Значно легше досягти певного рівня фізичної і техніко-тактичної готовності до турніру, чим готовності психологічної. При психологічній підготовці на перший